

Efter de Udtalelser, som den ærede Finantsminister gjentagne Gange har fremsat, har jeg den Tro, at Regjeringen ikke vil kunne fremme de her omhandlede Jernbanearbejder saaledes, som Lovforslaget siger, dersom man ikke gennemfører Loven om Expropriationssummernes Tilbagebetaling. Men der er dog Noget, som altid er fastere og sikkrere end en saadan Opfyldelse af en indre Nødvendighed, og det er Lovgivningsmagtens Udtalelser. — Jeg maa imidlertid tillige gjøre en meget bestemt Indsigelse imod, at der her kun skulde være Spørgsmaal om en Aftale, som alene vedkom Indenrigsministeren og Finantsministeren. Dersom der ikke var Spørgsmaal om Andet end om, det være sig nok saa bindende, Forhandlinger, men dog kun Forhandlinger, holdte indenfor Ministeriernes eget Omraade, saa vilde der aldrig kunne være Spørgsmaal om, at Noget her skulde kunne paaberaabe sig dem. Men hvad der er Spørgsmaal om, det er om en Meddelelse fra Finantsministeren til Landstinget. Denne Meddelelse fra Finantsministeren, hvori han har udtalt sin finantsielle Opfattelse af Sagen, kan ikke reduceres til en privat Aftale mellem to Ministre; den er offentlig Eiendom, og efter Maaden, hvorpaa denne offentlige Udtalelse bliver hændet, vil Finantsministeren i Fremtiden blive bedømt. Dette er den offentlige Meddelelses Betydning, og derfor er det mit Spørgsmaal, om den ærede Finantsminister dog ikke selv maatte føle, at mit Forslags Vedtagelse vil give ham den rette Støtte, som han maaskee senere vil beklage at maatte savne, dersom han ikke nu bidrager til, at han faaer den. Dette er netop den offentlige Meddelelses Betydning, saaledes som den foreligger for Thinget, for Rigsdagen; det er den, som fra min Side har fundet sin naturlige Anerkjendelse gennem det Forslag, som jeg har stillet, og som i ethvert Tilfælde, selv om det ikke ved Finantsministerens Bistand antages, dog fastholdes gennem de Forhandlinger, som finde Sted her, og som ikke ville kunne glemmes. — Sagen kan naturligvis forresten ordnes paa flere forskjellige Maader, der dog alle ville stemme med den ærede Finantsministers Udtalelse. Vil den ærede Finantsminister f. Ex. foreslaae Hans Majestæt Kongen, at Sanc-

tionen paa nærværende Lovforslag bliver holdt tilbage, indtil ogsaa hiint andet Lovforslag er vedtaget? Man kan, som sagt, paa mange Maader bringe den utvilsomme indre Sammenhæng mellem de to omtalte forskjellige Love frem i et hvre Udtryk, i hvilket Finantsministeren og dermed hele Jernbaneanlæggets Fremgang virkeligt vil kunne finde sin naturlige Støtte. Jeg har valgt den Form, der forekom mig at være den, som maaskee snarest vilde tiltale; men Sagen kan naturligvis, som sagt, ordnes paa forskjellig Maade. Man kunde f. Ex. ogsaa foreslaae en Paragraph, hvori det udtrykkeligt sattes, at denne Lovs Gjennemførelse var betinget af, at det andet nu af Regjeringen foreslagte Forslag vedtoges, saaledes at disse to Loves Gjennemførelse blev afhængig, den enes af den andens. Man kunde ogsaa gjøre noget ganske Andet, f. Ex. i det nærværende Lovforslag fastsætte den samme Regel for de deri omhandlede Baner, som i det andet Forslag er opstillet som en almindelig Regel, i hvilket Tilfælde hiint andet Lovforslag kun vilde komme til at handle om de øvrige Baner, som ikke behandles i dette Lovforslag. Kort sagt, det kunde ordnes paa mange forskjellige Maader. Men, selv om man ikke vælger nogen af alle disse Former, en saadan Udtalelse som den, vi hørte af den høitærede Finantsminister ved denne Sags 1ste Behandling, vil dog følge ham under den hele Jernbanesags Gang, hvad enten den i en bestemt Form træder ind i dette Lovforslag eller ikke.

Indenrigsministeren: Der er eet Punkt i det ærede Medlems sidste Foredrag, som jeg særlig føler mig kaldet til nærmere at behøje, skjøndt det ærede Medlem rigtignok adresserede det til min Collega, nemlig det Spørgsmaal, hvorledes det da kan tilstedes, navnlig fra Finantsministerens Side, at i det oprindelige Lovudkast og i det Udcast, som nu foreligger her, § 5 i Loven af 10de Marts 1861 kan paaberaabes, skjøndt Finantsministeren og Indenrigsministeren erklære, at en Bestemmelse i denne Paragraph ikke lader sig gennemføre med Billighed. Jeg maa imidlertid gjøre ærede Medlemmer, som ikke have Loven af 10de Marts 1861 liggende for sig, opmærksom paa,